

συλλογισθῆ τί κάμνει, ἄρπαξε τὸ ξύλον σπαθὶ ἀπὸ τὴν μέσσην τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἐπέρασε τὰ ἄπιστα στήθη τῆς κούκλας.

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πληγὴν ἐχύθη ἕξαφνα κἀτι ποῦ δὲν ὠμοιάζε καθόλου μὲ αἷμα. Ὁ βιολιστὴς μὲ τὰ ἀγριευμένα μάτια του τὸ εἶδε καὶ ἐτινάχθηκε ὀπίσω...

— Τί! ἐφώναξε μὲ βραχνὴν φωνήν, καὶ τὴν εἶχα ἀγαπήσῃ τόσον καὶ ἐνόμιζα ὅτι μ' ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ ἐνῶ δὲν εἶχε μέσα εἰς τὰ στήθη της τίποτε ἄλλο ἀπὸ πύτουρα!... πύτουρα!...

Τὸ πρῶτ' εὐρήκαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τὴν ὠραίαν κούκλαν μὲ τρυπημένα τὰ στήθη καὶ χυμένα τὰ πύτουρα ἐπάνω εἰς τὸ κόκκινόν της φόρεμα, καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ πεσμένον κάτω εἰς τὸ πάτωμα καὶ ὅταν ἐπῆραν νὰ κουρδίσουν τὸν βιολιστὴν εἶδαν πῶς τὸ ξύλον του ἦτο σπασμένον εἰς δύο κομμάτια.

Ἐρραψαν τὴν πληγὴν τῆς κούκλας, ἐκόλλησαν τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ — καὶ ἐπέταξαν εἰς τὸ κάρρον τῶν σκουριδιῶν τὸν ἀχρηστον βιολιστὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

## ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1 Ἰανουαρίου 1890.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σημειωματαρίου μου βλέπω γραμμένον: «Ἡ ἀνάμνησις εἶνε δωρεὰ τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν καρδίαν». Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ ἂν εἶνε πρωτότυπος ἢ ἂν τὴν ἀντέγραψα ἀπὸ πουθενά διότι μοῦ ἤρρεσεν. Τὴν εὐρίσκω ὁμως πολὺ χρήσιμον τώρα ὅπου δὲν λαμβάνω δῶρα ἢ καὶ ἂν λαμβάνω εἶνε τὸ

αὐτὸ ὡς νὰ μὴ ἐλάμβανα. Διότι τί συγκινήσεις ἠμποροῦν νὰ φέρουν πλέον χαρίσματα, τὰ ὅποια τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ἠμπορεῖ ἐλευθέρως ν' ἀποκτήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ κάνεις, ὅταν θελήσῃ; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κάμνει τὰ δῶρα πολὺτίμα εἰς τὰ παιδιά εἶνε ὁ πόθος, αἱ ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας γεννῶσιν εἰς αὐτὰ — καὶ ἐὰν ἡμῶν φιλόργυρος θὰ προσθέτα ἢ ἔλλειψις πάσης ὑποχρέωσης ἀναποδόσεως. — Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ τελευταία περίπτωσις εἶνε διὰ πολλοὺς ἡ μόνη, ἢ ὅποια ἀφαιρεῖ ὅλον τὸ θέληγτρον τῶν δῶρων. — Τὸν πόθον ἔσβησε τὸ ἐφικτὸν τῆς ἐκπληρώσεώς του. Ἐκπλήξεις δὲν εἶνε δυναταί· ἐγνωρίσαμεν τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν δύναμιν ὅλων τῶν περὶ ἡμᾶς συμπαθειῶν (ἢ propro διατὶ τάχα νὰ λαμβάνωμεν ἐνθυμήματα ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει ποτὲ φόβος ὅτι θὰ λησμονήσωμεν;). Τέλος ὅσοι ἐκτιμοῦν τὰ χρήματα περισσότερον τοῦ δέοντος εἶνε ὑποχρεωμένοι οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸ πρῶτ' νὰ δίδουν εἰς ὄχληρους καὶ ἀδιαφόρους: εἰς τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος τοὺς δυσαρεστεῖ δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν, εἰς τὸν ὁδοκαθαριστὴν ὁ ὁποῖος δὲν σκουπίζει ποτὲ τὸν δρόμον, εἰς τὸν φανανάπτην, ὅστις ἀνάπτει μίαν ὥραν ἀργότερα τοῦ δέοντος πάντοτε τὸν φανὸν τῆς συνοικίας, τὸν γραμματοκομιστὴν ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τρεῖς ἡμέρας γράμμα ἀνυπομόνως περιμενόμενον διὰ νὰ πάρῃ τὸν μ. π. ο. ν. μ. ἄ. ν. του. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὑποκύπτω ἀγογγύστως εἰς τὸ πεπρωμένον, κάμνω ὅλα τὰ ὑποχρεωτικά δῶρα τῆς πρωτοχρονιάς. Ἄλλὰ δὲν δέχομαι παρὰ τὴν δωρεάν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν καρδίαν. Τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐρατεινῶν χρόνων, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ δῶρα εἶχον τὴν ἀξίαν των.

K.

## ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαίρι κόψε με, καὶ ῥίξε τὰ κομμάτια μου,  
Μάτια μου,  
Καὶ ῥίξε τὰ μέσ' το γιαλό.  
'Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἄφησες, τὸν κόσμο αὐτὸ συχάθηκα,  
Χάθηκα  
Καὶ δὲν προσμένω πιά καλό.

"Ἄν βάζης τώρα τ' ἄσπρα σου, καὶ τὰ μαλαμματένια σου,  
Ἐννοια σου,  
Θαρθῆ καιρὸς ποῦ θὰ θρηνῆς,  
Ποῦ θενάρθῃς στὸ μνημά μου, νὰ 'πῆς ἕνα παράπονο,  
Κι' ἄπονο  
Θὰ μ' εὐρῆς, ὅσο κι' ἂν πονῆς.

Πάρε φωτιά καὶ κάψε με, κι' ἀντάμα μὲ τὴ στάχτη μου  
Τ' ἄχτι μου  
Μέσ' τὰ πελάγη νὰ σκορπᾶς,  
Νὰ μὴ σ' εὐρῆ τὸ κριμά μου, μαριόλα μου Ἠπειρώτισσα,  
Ῥώτησα,  
Καὶ μοῦπαν ἄλλον ἀγαπᾶς.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΟΥΤΗΣ.